

Prof. Dr. M. Akif ÇUKURÇAYIR / Selçuk Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi

Mülki İdareyi Yeniden Düşünmek

Hepimiz bugünlerde kamu yönetimini daha çok düşünmek durumundayız. Özellikle kapsamlı reformlarla çok önemli bir değişim yaşayan kamu yönetimi sistemi nereye gidiyor, ne kadar verimli, yurttaşların kamu hizmetlerine erişebilirliğinde yaşanan sorunlar nelerdir, yapılan reformlar beklentileri karşıladı mı, yeni reform çalışmaları hangi alanlara odaklanmalıdır gibi birçok soruyu sormamız gerekiyor. Kamu/devlet yönetiminde “paradigma” sarsıcı bir biçimde değişti. Kamu yönetimi 1980’lerden sonra “özel sektör yönetim teknikleri”nin etkisine girdi. Özelleştirme, yerelleşme ve katılımcılık temelinde kamu yönetimi adeta yeniden dizayn edildi. Reagan, Thatcher ve Özal öncülüğünde neoliberal politikalar birçok ülkede kamu yönetiminde sert değişim rüzgarlarının esmesine neden oldu. Kuşkusuz bu gerekliydi.

Mülki idare, devlettir...

Devlet güven, tarafsızlık, eşitlik ve adalet demektir...

Refah devleti anlayışı sürdürülemezlik boyutuna ulaşmıştı. Ancak, “nereye kadar devlet, nereye kadar piyasa” soruları sanırım doğru sorulmadı. “Mikro devlet” ya da “en az devlet, en çok piyasa” derken, kuşkusuz beklenen devletin kamu hizmetleri sunumunda ve halkla etkileşiminde zayıflaması ve bütün kamu hizmetlerinin yerel yönetimler ve özel sektöre bırakılması değildi. Acaba nerelerde hata yapıldı? Bu soruyu yönetimin bütün paydaşları, yönetim ilkeleri ışığında yeniden düşünmek zorundadırlar.

Yerelleşme rüzgarları dünyadaki gelişmelerle aynı doğrultuda, özellikle Türkiye’de 1980 sonrasında çok güçlü esti. Yerel yönetimler 1985 yılında yetki ve kaynak açısından oldukça güçlendirildi. Yerel

yönetimler, küresel alandaki çağdaş yönetim gelişmelerine uygun olarak yetki ve kaynak açısından güçlendirilirken bir yandan da yeni bir yerel yönetim modeli Türkiye’de uygulanmaya başlandı: Büyükşehir belediyesi. Üç büyük kentte uygulamaya başlayan model, gittikçe güçlendirilerek 30 ilimizde uygulanır hale geldi. Olması gereken buydu elbette. Çünkü, Avrupa’da yerel yönetim bütün hayatı kuşatıyor. Kamu hizmetlerinin önemli bir kısmı yerel yönetimler tarafından yerine getiriliyor. Yerel demokrasinin güçlenmesi, ulusal demokrasiyi güçlendirir. Yerel yönetimler demokrasinin okuludur. Kuşkusuz, bu düşünceler çağdaş toplumda genel kabul görmektedir.

Ancak, tam da bu noktada sorulması gereken bir soru var. Yalnızca yerel yönetimlerden oluşan hiçbir yönetim sistemi bulunamaz yer yüzünde. Evet, Avrupa Birliği ülkelerinde güçlü yerel yönetimler var, fakat merkezi yönetim kuruluşları yok mu? Elbette var ve yerel yönetimlerin görev alanları, sınırları, demokratik süreçlerinde merkezi yönetim etkin bir rol oynamaktadır. Bunun yanında, çok etkili bir kamuoyu denetimi var. Yerel yönetimlere yetki veriliyor ama denetim de çok sıkı bir biçimde yerine getiriliyor. Türkiye’de ise yerel yönetimlerle ilgili reformların 30 yıldır neredeyse ortak vurgusu şudur: “Yetki ve kaynak aktaralım, güçlendirelim...”

Ancak, ne yazık ki verilen “yetki ve kaynaklar”ın yönetim kapasitesine, demokratikliğe, hesap verebilirliğe, denetime, yenilikçiliğe nasıl yansıdığı üzerinde durulmamış ve bu konuda etkili bir araştırma ve analiz geleneği oluşmamıştır.

Türkiye, yerelleşmede “aşırı doz” diye nitelendirilebilecek bir reform yaptı. “Aşırı doz yerelleşme” Türk idare sistemini oldukça sarstı. Bugün 30 ilimizde büyükşehir belediyesi var ve bu belediyeler klasik belediye modelinin dışında, Türkiye’ye özgü yeni bir modelle yönetiliyor... Çünkü, belediye adı üzerinde “belde” yönetimidir, “beldeler” ve kırsal alan yönetimi değildir. 2012 yılında çıkarılan 6360 sayılı yasa ile büyükşehir belediyelerinin yetki ve görev alanları “il mülki sınırları”na genişletildi ve kırsal alanlarla ilgili görevler de bu belediyelere aktarıldı.

1984 yılından itibaren büyükşehir belediyeleri, büyük kentlerin ulaşım, planlama, büyük yatırımlar ve eşgüdüm sorunlarını çözmesi için düşünüldü. İlk yıllarda oldukça da

etkili oldu. Fakat, büyükşehir belediyeleri kentlerin her derdine deva “sihirli kurumlar” olarak görüldü ve Türkiye’de bir “büyükşehir tutkusu” oluştu...

Özellikle 2012’de çıkarılan 6360 sayılı yasa neredeyse yerel yönetimleri, daha doğrusu büyükşehir belediyelerini deyim yerindeyse “kutsadı...” Bugün kuşkusuz geride kalan 51 il de büyükşehir belediyesi istiyordur...

“Huzurumuz, güvenliğimiz, birliğimiz ve dirliğimiz elbette hükümetin düzenleyeceği politikalara ve bu politikaları kararlılıkla uygulayacak olan mülki idareye, askere ve polise bağlıdır...”

İşte bu nedenlerle, yeni büyükşehir modeliyle gerçekleştirilen yerel yönetim reformuna “aşırı doz yerelleşme” diyebiliriz. Çünkü, 30+51 sistemi olarak ortaya çıkan bu sistem bütün idari yapıyı, yönetim geleneklerini, kamu hizmeti sunum biçimlerini ve aktörlerini değiştirdi, hatta deyim yerindeyse alt üst etti.

30 büyükşehirde belediyelerin yetkileri “il sınırına” genişletildi... Bütçeleri artırıldı...

Şu anda 30 büyükşehirde hem ilçe belediyeleri, hem kapatılan beldeler, hem de kapatılan köyler çok büyük sorunlar yaşamaktadır. Yakın zamanlarda yapılan birçok araştırmada bu sorunlar açık bir biçimde ortaya konulmaktadır. Bazı ilçe be-

lediyeleri ve köy (mahalle) temsilcileriyle yaptığımız görüşmelerde de bu konuda önemli bir yakınmanın olduğunu ve bu noktada reformun yeniden düşünülmesi gerektiğini belirtmek gerekiyor.

Şu soruları da sormak gerekiyor: Evet büyükşehir belediyeleri gecekonduyla donatılmış kentlerimizin çok önemli altyapı ve dönüşüm sorunlarını çözdü. Ancak, bu çözümlerin insan, tarih, kültür, ekoloji odaklı olup olmadığı da tartışmalı bir konudur. Türkiye’de hiçbir kentin ulaşım, imar, çevre sorunları “tam olarak çözülmüş” değildir. 30 yıldır dev bütçeleri olan büyükşehirlerin hiçbirisi trafik sorununu bile çözememiştir. Bu noktaların altını çizmemin nedeni “yerel yönetim tutkusu” oluşturularak yerel yönetimlerin her derde deva kurumlar olarak görülmesinin yanlışlığını vurgulamak içindir. Durum buyken, birde büyükşehirlerin yetki alanlarının “mülki sınırlara” genişletilmesi aynı “idari kapasite”ye sahip kurumlara birkaç kat daha fazla yük bindirmek anlamına gelmektedir. Bu nedenle sanırım “yeniden düşünmemiz” gereken reform konuları oldukça fazladır.

Yeni sistem yalnızca yerel yönetim yapımızı sarsmadı, mülki idareyi de neredeyse etkisizleştirdi. Çünkü, özellikle kırsal kalkınma, güvenlik, eğitim, yatırım konularında aktif olan mülki idare bir anda etkisiz hale geldi.

Valiler ve kaymakamlar demoralize oldu, çünkü herşey “siyasi kimliğe sahip olan” belediyelerden sorulur hale geldi neredeyse... “Belediyeye odaklı” bir siyaset, yönetim ve ekonomi anlayışı ortaya çıktı. Oysa, idarecilik bir denge sanatıdır. Mülki idare ihmal edilmemelidir. Kaymakam veya vali, yani mülki idareci

devleti temsil etmektedir. Siyaset ve yönetim psikolojisi açısından bunun yurttaşta yansıması şudur: Mülki idare amirleri tarafsızdır, hiçbir endişe taşımadan kendilerine başvurulabilir, kolaylıkla güvenilebilir... Neden? Çünkü, mülki idarecilerin siyasi kimliği olamaz. Temel görevleri kamu yararına çalışmak ve kamu hizmetlerini halka eşit, adil, güvenilir bir biçimde sunmaktır. Mülki idarecilerin bu sınırların dışına çıkmasının da olanağı yoktur zaten. Çünkü bütçeleri, kaynakları, yetkileri bellidir ve sürekli denetlenilmektedir.

Mülki idarenin kaldırılması, zayıflatılması asla düşünülemez. Bir ülke yalnızca “seçilmişler” tarafından yönetilemeyeceği gibi, yalnızca “atanmışlar” tarafından da yönetilemez. Burada bir hatırlatma da yapmak isterim: Zaman zaman mülki idarecilerle ilgili bazı değerlendirmeler yapılmaktadır. Örneğin, “seçilmişler halka hesap veriyor, vali veya kaymakam maaşını alıyor, yapıyorsa yapıyor, yapmıyorsa yapmıyor...” Oysa bu anlayışta çok büyük bir sorun var. Hemen her sistemde olduğu gibi Türkiye’de de hesap vermesi en kolay olanlar seçilmişler değil, atanmışlardır...

Çünkü, atanmışlar için hiyerarşik denetim, siyasal denetim, iç denetim, Sayıştay denetimi ve esnetilemeyecek yetki alanları ve görev tanımları vardır. Mülki idareci “hesap vermiyor” anlayışı gerçeklerle bağdaşan bir konu değildir...

Bugün kamuoyunun konuştuğu denetimle ilgili sorunların geneli belediyelerle ilgili olarak ortaya çıkmaktadır. Evrende herşey denge üzerine kuruludur. Aşırı doz merkezileşmeden kurtulalım derken, aşırı doz yerelleşmeye yakalandık!

Ve bu aşırı doz yerelleşme yönetim sistemini komaya sokmadı, ama sokmak üzere...

Mülki idarenin yetkileri kesinlikle artırılmalı ve belediyeler karşısında bir denge mekanizması olarak kurulmalıdır.

**Mülki idare, devlettir...
Devlet güven, tarafsızlık,
eşitlik ve adalet demektir...**

Belediyelerin ise ne yazık ki, yerel kamu hizmetlerini sunma görevlerinin dışında siyasi kimlikleri var... Yerel yönetimlerle ilgili kamuoyu algısı ne yazık ki “denetim” noktasında olumsuz bir yere sahiptir. Çünkü, denetimler çok zayıf... “Her türlü siyasi ve ekonomik rantıye öncelenerek yerel hizmetlerle ilgili kamu görevleri yerine getiriliyor” algısı ne yazık ki çok yaygındır. Hep-sinden öte, bütün siyasi ve idari sistemi rahatsız eden yerel yönetim sorunlarımız var. Çünkü, bazı belediyelerin Türkiye’yi huzursuz eden terör örgütleriyle bağlantılı olduklarına dair algılar, mülki idarenin güçlendirilmesi gereğini fazlasıyla ortaya koymaktadır...

Ne yazık ki ülkemiz çok acı günler yaşadı ve yaşıyor. Terör örgütü kamu düzenini, birlikte yaşama iradesini ve toplumsal barışı tehdit ediyor...

Peki, ortalığı yakıp yıkan, yurttaşlarımızı öldüren, askerimizi, polisimizi şehit eden terör örgütüyle mücadele edilirken hangi kamusal aktörler en önde yer alıyor?

Elbette vali, kaymakam, asker, polis gibi kamu görevlileri...

Atanmışlar kendilerini deyim yerindeyse ateşe atarak “kamu düzeni”ni sağlamaya çalışıyorlar... Yerel yönetimlerin bu konuda kamu düzenini korumaya yönelik herhangi

“Mülki idarenin korunması ve yerel yönetimlerin özerkliği kısıtlanmadan bir “denge mekanizması” olarak güçlendirilmesi gereği ortaya çıkmaktadır. Vatandaşın gözünde tarafsızlığı, adaleti, hukuku, kısaca devleti temsil eden mülki idare güçlendirilmeli, kaymakam ve valilerin yetkileri mutlaka artırılmalıdır.”

bir katkısı düşünülebilir mi? Aksine, 6360’la yetkileri iyice artırılan bazı yerel yönetimlerin Türkiye’nin toplumsal barışını ve kamu düzenini tehdit eden örgütlere doğrudan ve dolaylı destek verdiklerine dair toplumda güçlü bir algı da bulunmaktadır. En azından 6360 sayılı yasal düzenleme olmasaydı, Mardin iktidar partisinde kalabilirdi ve bölgede huzuru bozan hareketlerin eli güçlenmeyebilirdi... Reform yapılırken her türlü stratejik boyutun hesap edilmesi gerektiği açıktır.

Bütün bu nedenlerden dolayı, hem büyükşehir yasasının ve modelinin yeniden düşünülmesi, hem de mülki idarenin yetkilerinin mutlaka artırılması gerekiyor... Büyükşehirlerin yetki alanları yeniden il merkezlerine ve mücavir alanlara çekilebilir.

Başbakan Sayın Ahmet Davutoğlu’nun 16 Ekim 2014 günü İçişleri Bakanlığı’nda aldığı brifing sonrası yaptığı açıklamalar mülki idare için umut vericidir. Davutoğlu, “tek ta-

raflı iletişim” değil “yönetişim”e dayalı yeni bir devlet ve idare anlayışının yerleşmesi gereğine vurgu yaparak, kaymakam ve valilerin görevlerini daha iyi yapabilmeleri için “nelerin yapılması gerektiğini ele aldıklarını” ve mülki idarenin güçlenmesi için eğitim programlarına ağırlık verileceğini vurgulamıştır. Bu açıklamalar özellikle “yönetişim” vurgusu yapılması bakımından önemlidir. Kuşkusuz, mülki idareciler çağdaş eğitim süreçlerinden geçmekte ve katılımcı yönetimin önemini bilmektedirler. Ancak, “devlet-vatandaş” arasındaki güvenin sağlam temellere oturması için karşılıklı etkileşime dayalı yönetim anlayışının kurumsallaşması gerekmektedir. Bunu da yapabilecek olan yalnızca mülki idarecilerdir.

Huzurumuz, güvenliğimiz, birliğimiz ve dirliğimiz elbette hükümetin düzenleyeceği politikalara ve bu politikaları kararlılıkla uygulayacak olan mülki idareye, askere ve polise bağlıdır... Bu kesimlerin moral ve motivasyonunu artıracak adımlar hükümet tarafından ivedilikle atılmalıdır... Bu bakımdan Sayın Davutoğlu’nun açıklamaları umarım reform için bir başlangıç olur.

Türkiye neden mülki idaresiz olamaz?

Yerel yönetimlerin kendilerine aktarılan onca kaynak ve yetkiye rağmen, kurumsallaşma, idari kapasite, hesap verme, demokratikleşme ve denetlenme konularında ağır sorunlar yaşadıklarını biliyoruz. Belediyelere her reform döneminde kaynak ve yetki aktarılıyor. Ancak sorulması gereken soru şudur: “Bu aktarılan yetki ve kaynakların ne kadarı verimli, etkin ve katılımcı yönetim ilkelerine uygun olarak kullanılıyor?”

Yerelleşme tamam, fakat nereye kadar? Toplumsal krizlerde belediyeler ve mülki idare ile ilgili yeniden düşünme ihtiyacı daha çok ortaya çıkıyor. Gezi olayları ve son olarak Güneydoğu merkezli terör olayları Türkiye’yi çok sarstı ne yazık ki. Örneğin, Taksim krizinin ortaya çıkması “yönetişim” mekanizması çalışsa engellenebilirdi. Katılımcı yerel siyasetin (yerel yönetim) zayıf kalması, yurttaşlarla etkileşim süreçlerinin işletilmesinde yaşanan çekingenlik, aslında bütün krizlerin nedeni olarak ortaya çıkıyor. Meşruiyetin kaynağı yurttaş olduğuna göre, yurttaşlarla etkileşimi güçlendirecek katılımcı ve ortak karar alma mekanizmalarının da güçlendirilmesi gerekiyor. Oysa yasalarımızda etkili katılım mekanizmaları mevcuttur. Ancak, uygulamada önemli sorunlar bulunmaktadır.

Bu nedenle, özellikle mülki idarenin korunması ve yerel yönetimlerin özerkliği kısıtlanmadan bir “denge mekanizması” olarak güçlendirilmesi gereği ortaya çıkmaktadır. Vatandaşın gözünde tarafsızlığı, adaleti, hukuku, kısaca devleti temsil eden mülki idare güçlendirilmeli, kaymakam ve valilerin yetkileri mutlaka artırılmalıdır. Kuşkusuz mülki idare üzerinde de siyasetin etkisi güçlüdür. Ancak, ne olursa olsun halkın mülki idareciye bakışı “güven”e dayanmaktadır. Devlete olan güven mülki idareciler üzerinden sağlanabilen bir kazanımdır.

Vali ve kaymakamlar son dönemlerde çok başarılı kalkınma projelerine ve sosyal devlet uygulamalarına imza atmaktadırlar. Mülki idarecilerin halkla daha fazla bütünleştiği bir süreci yaşıyoruz. Dünyadaki gelişmeleri iyi okuyan, teknolojik gelişmeleri izleyen, sosyal medyada sesini ve etkinliklerini duyuran mülki idarecilerin sayısı

gün geçtikçe artmaktadır. Sosyal medya, geri dönülemez bir biçimde bireysel ve toplumsal yaşamın parçası olmuştur.

Ancak, 81 vilayetin valilerinden çok başarılı olanlar olduğu gibi, çok sorunlu işlere ve söylemlere imza atan, dolayısıyla bulunduğu konumu oldukça yadırgatan birçok vali olduğunu da zaman zaman hem sosyal medyadan hem de diğer yaygın medyadan gözlemleyebiliyoruz. Bu elbette kaymakamlar için de geçerlidir. Fakat Vali vilayetin genelinde devleti temsil ettiği için sorumluluğu elbette kaymakamların sorumluluğunun toplamından fazladır...

Mülki idarecilerin seçilmesinde ve atanmasında objektif/nesnel kriterlerden asla ödün verilmemelidir. Liyakat, mutlaka mülki idarecilerin atanmasında birinci öncelik olmalıdır. Böylece mülki idarecilerin mesleklerine güveni ve saygısı da artacaktır. Mülki idarecilerin toplumsal kaos ve kargaşadaki yaklaşımı, gençlerle diyalog kurmaya çalışması, çağdaş bir mülki idareciye yakışan demokratik ve diyalojik bir yönetim örneğidir. Türkiye’nin tanıdığı birçok başarılı ve özverili vali var. Ancak, ne yazık ki beklentilerden uzak kalan ve makamın gereklerini yerine getiremeyen valilerimiz de yok değil. Mesela, basın önünde gidip vatandaşla anlamsız tartışmalara giren veya “siyasetçilere yaranma” olarak algılanan/yorumlanan ve istihza/alay konusu olan açıklamalar yapanlara da sık sık medyada rastlayabiliyoruz. Olumlu ve olumsuz birçok örnek var, ancak elbetteki olumsuz örnekleri sıralamak maharet değil. Etkili olan mülki idare amirleri örnek alınmalıdır. Başarılı uygulamalar yayınlanarak meslektaşlar arasında “tecrübe aktarımı” sağlanabilir.

Önemli olan mülki idarecilerin, mesleğin gereği olan objektif ilkelere hareket etmesi ve mesleğe gölge düşürecek davranışlardan kaçınmasıdır. Çünkü, bir kişinin olumsuz ve yersiz davranışı bütün meslektaşlara mal edilebilmektedir.

Mülki idare, bizzat İçişleri Bakanlığı tarafından öncelikli reform konusu olarak düşünülmelidir. Bu bağlamda mülki idare kökenli bir İçişleri Bakanı'nın olması, çok büyük bir fırsattır. Bakanlığın bunu değerlendirecek, bütün mülki idareyi gözden geçirmesi ve gerekli reformları ivedilikle hazırlayarak mülki idareyi daha güçlü bir konuma taşıması, Türk idare sistemine önemli katkılar sağlayacaktır.

Mesleğin önemli sorunları var. Mesela, kaymakamlar ile valilerin görev ilişkileri yeterince gözden geçirilebiliyor mu? Kaymakamlarla valilerin görev ilişkilerinde belirli ilkeler var mı yoksa bu ilişkilerin niteliği valiye göre değişiyor mu? Elbette valiye göre değişen tutum, ilke, strateji olacaktır. Ancak, asgari bir standardının olması gerekmez mi? Örneğin, siz bir ilçede kaymakamlık yapıyorsunuz ve ilin valisi sizin haberiniz olmadan o ilçedeki memur ve amirlerle birtakım görüşmeler yapıyor, görev veriyor, taltif ediyor vs. Bu davranışın yorumu şudur: Vali beyin bu davranışı kaymakamın saygınlığına ve otoritesine yönelik zayıflatıcı bir davranış biçimi olmaktan başka bir şey değildir. Bu davranışın hiçbir biçimde çağdaş yöneticilik anlayışıyla bağdaşmadığı da açıktır.

Diğer bir soru: Kaymakam ve valiler için objektif/nesnel/tarafsız değerlendirme kriterleri var mıdır? Atama ve yükseltmelerde “politik yakınlıklar” mı ön planda, yoksa

“bireysel yetenekler/nitelikler” mi ön planda? Sanırım, Türk idare sisteminin en sorunlu alanlarından birisi de liyakat ilkesinin yeterince işletilememesidir.

Katılımcı demokrasi yerel yönetimler için olmazsa olmaz olduğu gibi, mülki idare için de olmazsa olmazlardan birisidir. Özellikle sistem içindeki paydaşlardan birisi olan kaymakamlarla valilerin hemen her konuyu müzakere etmesi gerekir. Eğer kaymakamlar by-pass edilirse, bu sorun bütün bir vilayet yönetimini etkiler. Hem bir vilayette görev yapan kaymakamların başarısı valinin başarısı değil midir? Kesinlikle öyledir... Kaymakamların valilerle etkileşimi güçlü ve açık bir iletişime dayanmalıdır.

Sonuç Yerine

Yaptığımız işleri limitli bir süre içinde yaparız ve hepsi “geçicilikle” malul işlerdir. Sonuçta bütün makamlar geçici olduğu gibi bu makamlar da geçicidir...

İnsan hangi makamda/statüde/konumda olursa olsun, bunlara yalnızca sınırlı bir zaman için sahip olabiliyor. Bazı mülki idareciler hiç unutulmazken, bazılarını da kimse hatırlamıyor... Bir yönetici, yönetimi altındakilerin düşünce ve duygularına değer verdiği ölçüde başarılı, güçlü ve önemlidir.

Üniversitede, lisansta iken Prof. Dr. Ruşen Keleş Hocamızın derslerimize davet ettiği ve her seferinde bizleri derinden etkileyen ve büyüleyen efsane vali Recep Yazıcıoğlu'na rahmet dilerken, onun bir dileğini ve sürekli hatırlattığı en önemli dersi de burada tekrar etmek isterim: “Atanmış sultanlar ve seçilmiş padişahlardan Türkiye'nin arınması lazımdır. Her düzeyde katılımcı yönetimin yerleştirilmesi ve

kurumsallaşması tek çözümdür... Hem yerel yönetim, hem de merkezi yönetim katılımcı yöntemleri kullanmak zorundadır. Demokrasi istiyorsak...”

Demokratik süreçleri işleten, katılımcılığı benimsemiş yöneticilerin artması gerek Türkiye’de... Mülkiye’de derslerimize gelen Recep Yazıcıoğlu’nu minnetle ve rahmetle anıyorum... İstisna bir valiydi... Her dinlediğimde farklı bir heyecan duyuyordum... Olağanüstü bir hitabeti ve motive edici bir yaklaşımı vardı... Ve hepsinden önemlisi hep ufuk açıcı konuşuyordu... Her gittiği vilayette ses getiriyordu, görev yaptığı memleketlerin değerlerini dünyaya duyuruyordu... Sözün özü, vali gibi valiydi rahmetli Recep Yazıcıoğlu...

Bir talihsiz kaza ile aramızdan ayrıldı...

Şimdi mülki idare önemli sorunlarla boğuşuyor... Denetimsiz bir “yerel yönetim tutkusu” aldı başını gidiyor... Yerel yönetimlerde geçer akçe yalnızca “rantiye...” gibi bir sosyal psikoloji oluşmuş durumdadır. Bu nedenle belediyeler karşısında mülki idarenin denge rolü güçlendirilmeli, “yönlendirici denetim” yetkisi verilmelidir... Mülki idare dayanışması en zayıf ve korunaksız mesleklerden birisi olarak algılanıyor. Mülki idarecilik mesleğine, en büyük karışıklık da hiç anlaşılamayan bir biçimde bizzat bu mesleği yapanlarda ortaya çıkmaktadır. Mülki idarecilik mesleği, öncelikle meslek mensuplarının mesleği sahiplenmesiyle gelişebilir, güçlenebilir. Türk idare sisteminin taşıyıcısı olan bu mesleğin yeniden düşünülməsi, demokratik ve çağdaş yönetim ilkeleriyle güçlendirilmesi gereği bir zorunluluk olarak karşımızda durmaktadır.